

rozsudku důkazy, na základě kterých mohl i ohledně okolností, ohledně níž byla dovolacím soudem vrácena věc k novému projednání, učiniti zjištění, avšak jen přehlédnutím tak neučinil.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, Rv I 1762/24).

Žaloba o dodržení kupní smlouvy byla původně oběma nižšími soudy zamítnuta. K dovolání žalobcovu zrušil dovolací soud rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc, by ji znovu projednal a rozhodl. **O d v o l a c í s o u d** po té uznal podle žaloby. **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Rozsudek odvolacího soudu byl usnesením dovolacího soudu zrušen z toho důvodu, že se odvolací soud nezabýval vlastním odvoláním, jež čelilo proti tomu, že soud první stolice žalobní žádost zamítl z toho důvodu, že dohoda o převzetí dávky z přírůstku hodnoty nebyla vzata za prokázanou, takže odvolání nebylo vyřízeno, tedy že zustalo odvolací řízení v tomto směru neúplným. Odvolací soud, aniž ustanovil rok k ústnímu odvolacímu líčení, rozhodl ihned ve věci samé. V tom shledáva dovolatel zmatek podle §u 477 čís. 4 c. ř. s. (podle čís. 1 §u 503 c. ř. s.) a současně kusost odvolacího řízení. Jest správné, že se v §u 511, druhý odstavec c. ř. s. ustanovuje, že mají nižší soudy z moci úřední ustanoviti rok k ústnímu líčení, to však jen tehdy, když toho nezbytně třeba, by po názoru dovolacího soudu zjištění k správnému právnímu posouzení věci potřebná byla učiněna. V tomto případě však odvolací soud již před vydáním zrušeného rozsudku při ústním jednání opakoval důkazy, na základě kterých mohl i ohledně žalobcovy námitky o převzetí či nepřevzetí dávky z přírůstku hodnoty učiniti zjištění, avšak jen přehlédnutím tak neučinil. Nemusil tudíž na zrušovací usnesení dovolacího soudu ustanoviti rok k ústnímu líčení odvolacímu, při němž byl by se musil omeziti na opakování důkazů, již v odvolacím řízení provedených, a právem rozhodl ihned, učiniv zjištění v původním svém rozsudku opomenutá. V tom nelze shledati uplatňované zmatečnosti, neboť tím vskutku nebyla dovolateli odňata možnost, aby jednal před odvolacím soudem.

Čís. 4602.

Srážel-li si dlužník z vyrovnacích splátek neoprávněně a libovolně poštovné, nezaplatil jich úplně (§ 57 vyr. řádu).

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, Rv I 1849/24.)

Žalovaný zavázal se ve vyrovnání věřitelům, mezi nimiž byl i žalobce, zaplatiti 50% kvotu pohledávek. Ježto ze splátek, zasílaných žalobci, si žalovaný srážel poštovné, domáhal se na něm žalobce zaplacení celé pohledávky, po srážce již zapravených vyrovnacích splátek. **P r o c e s n í s o u d** první stolice žalobu zamítl, **o d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ani z obsahu vyrovnání, ani z původní smlouvy stran, ani z jiných okolností neplyne, že žalobce měl si původní dluh nebo splátky vyrovnací sám vybírat v bydlišti žalovaného nebo nésti útraty zaslání. Byl tedy žalovaný dle zákona povinen zaslati splátky vyrovnací žalobci na své útraty a nebezpečí. Když si poštovně srážel a o ně zaplatil méně, než činila vyrovnací splátka, nebylo zapláceno úplně a vyrovnání nebylo řádně a plně splněno. Dle Šu 57 vyr. řád. v novel. znění pozbyl proto následkem toho žalovaný výhod z vyrovnání plynoucích a musí proto celý původní dluh splatiti. Ovšem nelze vyložit ustanovení Šu 57 vyr. řádu ve znění novely v ten smysl, že by nepatrný nedoplatek na splátky vyrovnací za všech okolností musil mít v zápětí ztrátu výhod pro dlužníka plynoucích. Novelou měla dle jejího účelu býti ztrátou výhod trestána liknavost a nedbalost dlužníka, který nedbalostí dal na jevo, že výhod nezaslouží, nebo když se ukáže, že poměry nejsou takové, jak je líčil při návrhu vyrovnacím, když se k placení kvoty uvolil, že si tedy nepočínal buď poctivě nebo prozíravě a věřitelé byli zklamáni v důvěře, ve které vyrovnání odhlasovali, očekávající, že bude poctivě, v čas a plně splněno. Avšak trestati ztrátou výhod i dlužníka, — který poctivě se snažil a nesplnil jen nepatrnou částkou úplně proto, že se následkem omluvitelného omylu nebo nedopatření a t. pod. domníval, že úplně splnil, pokládá se za oprávněna srážeti si porto, — šlo by přes účel zákona a nesrovnávalo by se s jeho tendencí. Soudy nižší sice nezjišťují omylu na straně žalovaného, nezabývaly se proto touto otázkou, ale dovolací soud neshledává, že žalovaný neplnil úplně jen proto, že si omylem neb nedopatřením srážel porto. Porto při jednotlivých splátkách obnášelo 50 h, poštovní poukázka 10 h. Žalovaný však odeslal 5. března místo 27 Kč 40 h, jen 25 Kč 90 h, 5. dubna 27 Kč, 8. dubna 26 Kč, pak teprv 4. července po žalobě podané dne 20. května 139 Kč 50 h. Před podáním žaloby srážel si tedy na porto obnosy nestejně a libovolně, neuváděje ani proč si sráží, po žalobě pak splátku červnovou zaplatil až v červenci. Tento postup nelze označiti ani jako poctivé splnění vyrovnání ani omluviti neplnění jako omyl či nezaviněné nedopatření, které by se s občanskou nebo s kupeckou poctivostí v plnění smluv dalo srovnati.

Čís. 4603.

Předpis Šu 1154 b) obč. zák. ~~nav~~ztahuje se na nastoupení cvičení ve zbrani roku 1924.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, Rv I 1987/24.)

Žalobce, zaměstnaný jako krejčovský pomocník v závodě žalované firmy byl dne 1. dubna 1924 povolán ku cvičení ve zbrani. Navrátil se, domáhal se na zaměstnavateli zaplacení týdenní mzdy. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.